kunde slutte Kontrakter, føre Proces, vidne for Retten og uden Skam løse Ægteskabets Baand, hvis det blev hende utaaleligt. Nu ere de fleste Universiteter aabne for Kvinder, og de finde Optagelse saa vel i indbringende Industrigrene som i Statens Embeder. Man træffer dem som Sagførere, Læger, Redaktører, Universitetsprofessorer og Præster.

Kvindernes politiske Stilling er for Tiden saaledes, at de i to Territorier ere fuldstændig ligestillede med Mændene, i én Stat nyde alle Borgerrettigheder og desuden have Stemmeret i Skolevæsnet i de halve af Unionens Stater. Her ere store Fremskridt gjorte, men man bør ikke hvile, før fuldstændig Ligeberettigelse er opnaaet. Mødet her er navnlig betydningsfuldt som et Varsel om fremtidigt Samarbejde. Naar saa man nogensinde tidligere i Verden en saadan Forsamling af aandelig udviklede Kvinder med en saa betydelig Dygtighed i de forskjelligste Retninger og med saa klar Bevidsthed om deres Ret og Evne til at behandle de vigtigste Samfundsspørgsmaal? Naar man betragter den Stilling, Kvinden i vor Tid indtager trods alle de Hindringer, hun har haft at overvinde, forbavses man ved Tanken om, hvad hun en Gang vil blive, naar hun kan udvikle sig i fuld Frihed. Dette Møde er ogsaa betydningsfuldt, fordi det holdes i den største Republik, Solen nogensinde har skinnet paa, i et frit Land, hvor Demokratiets store Grundsætninger tidlig indprentes Børnene, hvor hver Mand har Adgang til Indflydelse paa Statens vigtigste Anliggender, hvor der ingen priviligerede Klasser findes, ingen Tiende betales, ingen Embeder sælges, hvor ingen Mand, der vælges til at tage Del i Regeringen, spørges om sit religiøse Standpunkt. Her i Ly af dette store Folks Kapitolium, paa hvis Top Frihedens Gudinde staar, her have Kvinder fra mange Lande samlet sig for at gjøre Fordring paa den Plads, der tilkommer dem som ligeberettigede Medarbejdere i det 19de Aarhundredes store Bevægelser. Her byde vi vore udmærkede Gjæster velkomne, trefold velkomne til vort fri, demokratiske Samfund. I den gamle Verden har man Regeringer og Folk, her have vi en Regering for Folket og udgaaet af Folket; det vil sige: vi ville have det, saa snart den kvindelige Del af Menneskeheden er frigjort. Vi minde Eder om disse Kjendsgjerninger, kjære Venner, ikke for at prale af dem, men for at I kunne dømme om de republikanske Indretninger, for at I, lige overfor Englands Torier og Ruslands Czar kunne bevidne, at Selvstyre og „Homerule" kunne gjennemføres uden Fare, thi de ere prøvede hos et Folk paa henved 60 Millioner.

Talerinden gik derpaa over til at mindes de mange Forkæmperinder for Kvindesagen, der var gaaede bort, siden denne Bevægelse begyndte, og hvis Værk de unge skulde tage op og fortsætte. Derpaa berørte hun den Nytte, der stiftes af Kvindebladene, f. Ex. „The Woman's Journal", samt Miss Anthonys fortjenstfulde og store Værk: „History of Woman Suffrage" (Kvindesagens Historie). Blandt det, man ventede at opnaa ved dette Møde, nævnede Talerinden en stærkere Samfølelse mellem Kvinderne og en Forøgelse af deres indbyrdes Tillid. Hun haabede, at den Udvexling af Tanker og Følelser, som denne Sammenkomst fremkaldte, vilde bringe friske Strømninger ind i Deltagernes fremtidige Arbejde, og at disse Dage længe vilde mindes som glade og indholdsrige. Da Mødets Karakter